

[Krag.]

i, forinden han foretog Betaling af yderligt staaende Prioritetsydelse til Skade for hans Evne til at betale Kreditforeningen.

Jeg gaar, som sagt, ud fra, at dette Lovforslag vil blive henvist til en kort Udvalgsbehandling, og vil i den Forbindelse tillade mig at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa visse Spørgsmaal, som der jo ogsaa kan blive Lejlighed til at drofte i et Udvalg, men som jeg dog ikke vil undlade at nævne her.

Jeg har under Konverteringslovens Behandlinger her i dette høje Ting gentagende gjort opmærksom paa, at jeg maatte mene, at Staten som Laangiver i den foreliggende Sammenhæng paa ingen Maade burde holde sig tilbage. Man har ved Lov tilvejebragt Rentelettelse eller Rentenedsættelse for Indlaan i Banker og Sparekasser; man skrider nu til en Nedsættelse af Førsteprioritetsrenten i Realkreditinstitutionerne, alt sammen vel begrundet, og ønskeligt vilde det have været, om man kunde have naaet væsentligt videre. Men det store Antal Personer, som er Debitorer til Staten, synes jeg har Krav paa en Rentelettelse mindst saa stor som den, der kan ydes de Laantagere, som har opnaaet Laan gennem de private Institutioner. Jeg mener, at Staten for længst burde have nedsat Renten for Udlaan fra Jordfonden, fra Erhvervenes Laanefond, til Driftslaaneforeninger, og her kommer vel ogsaa Statsboligfondsudlaanene i Betragtning; selv om de er sikret ret langt ude i de paagældende Ejendomme, saa føles dog Rentebyrden af disse Laan meget stærkt, og jeg har baade fra den højtærede Indenrigsminister og sidst fra den højtærede Finansminister faaet Tilsagn om, at Overvejelserne paa dette Punkt snarest skulde blive tilendebragt, og ogsaa faaet Tilsagn om et positivt Resultat af disse Overvejelser. Men det trækker stadig ud, Utilfredsheden er stigende ude i Befolkningen, ikke mindst i de Kredse, som er direkte interesserede i Rente ydelsen for Laan fra Staten. Jeg henstiller derfor saa indtrængende, som jeg formaar det, atter ved denne Lejlighed til den højtærede Indenrigsminister, at man nu paa dette Punkt skrider til Handling.

Her har jo for saa vidt Overformynderiet foregaaet Staten med et godt Eksempel ved at reducere sit Rentekrav med $\frac{1}{4}$ pCt.,

men det kan dog ogsaa kun betegnes som et *godt Eksempel*, idet denne Rentelettelse føles som meget lidet virksom; jeg tror, der er adskillige Overformynderilaan, ogsaa vel sikrede i fast Ejendom, som burde reduceres i det mindste til det Niveau, som Reduktionen af Renten af Kreditforeningslaan nu giver Udtryk for som Rente ydelse af Laan i fast Ejendom. Men jeg er godt paa det rene med, at der inden for Overformynderiet maa træffes visse Forberedelser, inden en saadan gennemgribende Rentenedsættelse kan finde Sted, og jeg haaber, at saadanne Forberedelser er i Gang, og at den Nedsættelse med $\frac{1}{4}$ pCt., som nu har fundet Sted, er Udtryk for den gode Vilje inden for Overformynderiets Ledelse, som vi tør vente vil finde et kraftigere Udtryk i en nærmere Fremtid.

Jeg skal slet ikke komme ind paa de Rentebevægelser, som finder Sted ud over Landet i denne Tid, og som jo mere er Udtryk for, hvad man mener at kunne kræve, end for Forstaaelse af de Vilkaar, hvorunder Laan stiftes, og de Forpligtelser, som dette medfører. Men nægtes kan det jo ikke, at vi ser, ikke mindst i denne Tid, ud over Landet Regnskaber blive fremlagt, som maa virke stimulerende paa disse Bevægelser og forøgende paa Utilfredsheden, thi det hævedes stadig af Laantagere, først og fremmest i Banker, at Rentereduktionen har været meget minimal — om der i det hele taget har fundet nogen Rentereduktion Sted —, at man stadig ligger oppe paa Rentesaetser, som under Hensyn til Forholdene her i Landet af Laantagerne føles som en Urimelighed.

Nu skal jeg naturligvis slet ikke her fortabe mig i Enkeltheder, thi hvad en Bank maa kræve i Rente af en Debitor, afhænger jo af mangfoldige forskellige Forhold, som det maaske ikke altid er givet Debitor selv at bedømme, og som det maaske ogsaa i de fleste Tilfælde kan være vanskeligt for udenforstaaende at sætte sig ind i, men i hvert Tilfælde: tages der Rentesaetser, som føles som en Urimelighed under de her i Landet værende Forhold, og naar man saa ser det ene Bankregnskab efter det andet fremkomme og fremvise en Udbyttmulighed, som man i mange Tilfælde har svært nok ved at nedsætte til en halv Snes Procent, ja, saa er det ikke underligt, at der reageres